

- створення нового ринку;
- освоєння нового джерела постачання сировини чи напівфабрикатів;
- реорганізація структури управління;

Обов'язково слід звернути увагу на те, що інноваційний проект, розглянути й як процес, охоплює такі етапи [2, стор.67]:

Працюючи у цьому напрямі, ми зосередити увагу на етапах розробки інноваційного проекту. У процесі розробки концепції інноваційного проекту можна виділити такі етапи:

- формування інноваційної ідеї і постановка мети проекту;
- маркетингові дослідження ідеї проекту та його структуризація;
- аналіз ринку і невизначеності;
- вибір варіанта реалізації проекту [3, стор.189].

Література: 1. **Василенко В.О., Шматько В.Г.** Інноваційний менеджмент: Навчальний посібник. За редакцією В.О. Василенко. - Київ: ЦУА, Фенікс, 2003. - 440 с. 2. **Гуниш В. Н. и др.** Управление инновациями: модульная программа для менеджеров. — М., 1999. 3. **Федоренко В.Г.** Инвестознaвство: Підручник. — 3-те вид., допов. — К.: МАУП, 2004. — 480 с.

Я.О. КОТЛЯР, магістрант, м. Харків, НТУ «ХПІ»

СИСТЕМА УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ПРОМИСЛОВОГО ПІДПРИЄМСТВА

У сучасному світі інноваційна діяльність виступає основою подальшого існування і розвитку промислових підприємств, а також дає можливість для підвищення конкурентних переваг. Сучасні конкурентні переваги підприємств усе більш залежать не від міри володіння капітальними ресурсами і матеріальними цінностями, а від здатності співробітників до розробки і впровадження інновацій, що призводить до розширеного залучення інвестицій в інтелектуальний капітал і є базою економічного зростання на основі науково-технічного прогресу.

Інноваційність стає невід'ємною рисою сучасного підприємства. У зв'язку з цим зростає важливість і роль управління інноваційною діяльністю, інноваційним розвитком українських підприємств.

Зростаюча роль інноваційної діяльності пред'являє нові вимоги до питань про вибір найбільш ефективних механізмів

використання і оцінки системи управління інноваційною діяльністю промислового підприємства.

Ключовими елементами системи управління інноваційною діяльністю організації є наступні: інноваційна політика, цілі і програма інноваційного розвитку; інноваційна корпоративна культура; мотивація і стимулювання персоналу; менеджер інновацій і організаційна структура; бізнес-процеси: методологія і документація; системи підтримки (спеціалізоване програмне забезпечення); управління проектами і ризиками; індикатори оцінки результативності управління.

При виборі основних елементів системи управління інноваційною діяльністю промислового підприємства і для забезпечення їх ефективного взаємозв'язку необхідно проаналізувати зовнішні чинники підприємства, оскільки це дає можливість виявити ключові проблеми, що впливають на взаємодії і забезпечити адаптацію підприємства до вимог галузевих ринків.

Система управління інноваційною діяльністю підприємства залежить від зовнішніх чинників відносно постачань ресурсів, енергії, кадрів, а також споживачів, і при побудові і використанні системи управління підприємство повинне своєчасно реагувати на зміни, виявляти визначальні ці зміни чинники, знаходити необхідні способи адаптації себе до умов ефективного функціонування.

Існують два напрями організації ефективного управління інноваційною діяльністю:

по-перше, це інтеграція усіх стадій інноваційного проекту в єдиний безперервний процес, зміна структури усіх рівнів управління і координація зв'язків між ними по вертикалі і горизонталі. Такі доцентрові тенденції виникають при необхідності консолідації ресурсів підприємства для виконання конкретного великомасштабного завдання. І, по-друге, це виділення управління інноваційними процесами в самостійний об'єкт управління, тобто відособлення інноваційних структур від підрозділів, що виконують традиційні функції.

На практиці використовуються обидва підходи з переважанням одного з них. Оптимізація організаційної структури підприємства для здійснення інноваційного процесу є одним з найважливіших завдань вищого керівництва.

Для розробки і виробництва інновації, як правило, створюють спеціальні підрозділи, що діють подібно до незалежної фірми, тобто самостійно здійснюють свою виробничу і ринкову політику до тих пір, поки динамічно ростуть об'єми продажів і прибуток. Якщо зростання сповільнюється, то проводять реорганізацію: злиття підрозділу з іншими або зміна його внутрішньої структури, в т.ч. ділення на дрібніші самостійні ланки. Якщо відразу у декількох підрозділів одночасно виникають загальні науково-технічні утруднення, то доцільне створення спеціальної ланки для їх подолання. У разі виникнення протиріччя між інтересами двох підрозділів, створюють так звану "зонтичну" групу, яка курирує обидва підрозділи одночасно. Якщо протиріччя зачіпають декілька підрозділів, то вони реорганізуються.

В результаті дослідження було виявлено, що для поліпшення системи управління інноваційною діяльністю промислового підприємства необхідно: впроваджувати системи контролю якості виробництва; сертифікацію системи управління за міжнародними стандартами; розвивати науково-технічну і інноваційну кооперацію на базі Технологічних платформ, в т.ч. співпрацю з національними і міжнародними організаціями; організовувати систематичну інноваційну роботу на підприємствах; забезпечувати нормативно-методичну підтримку підприємств у сфері управління інноваціями.

К.Г. ОЛЬХОВСЬКА, магістрант НТУ «ХПІ»

ФОРМУВАННЯ СТРАТЕГІЇ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА У НЕВИРОБНИЧІЙ СФЕРІ

В сучасних умовах розвитку невиробничої сфери в Україні можна відзначити, що усі успішні компанії досягли бажаного шляхом налагодження інноваційних стратегій. Інноваційний розвиток невиробничих підприємств дозволяє вірно зорієнтувати діяльність компанії на запити споживачів, дає можливість гнучкіше реагувати та виконувати зміни своєчасно, а також розглядаючи у довгостроковому періоді досягати конкурентних переваг.